

Donderdag 25 januari 1917 – ochtendeditie

Weggevoerde Belgen teruggekeerd.

Onze berichtgever te Havre meldt: Blijkens een door de Belgische regering ontvangen mededeling zijn 400 weggevoerde Belgen uit Duitsland in Antwerpen teruggekeerd, dank zij de tussenkomst van Nederland op grond van de beloften, in 1914 door de Duitsers afgelegd, dat zij geen Belgen, die uit Nederland naar hun land terugkeerden, zouden wegvoeren.

Alle teruggekeerden klagen over het onvoldoende en slechte voedsel in Duitsland.

Parijs, 24 januari. Officieel: Gisteren heeft luitenant Guynemer zijn 26^e Duitse vliegtuig geveld. Het viel in vlammen gehuld bij Maurepas in de streek van Verdun.

Londen, 24 januari. Officieel avondbericht. Ten zuidoosten van Ieper zijn wij de vijandelijke schansen met succes binnengedrongen.

Donderdag 25 januari 1917 – avondeditie

Parijs, 24 januari. Bij het banket, dat door het Frans-Amerikaanse Comité ter ere van de Verenigde Staten gegeven is, was ook de Belgische regering door Carton de Wiart, de Belgische minister van justitie, vertegenwoordigd.

Carton de Wiart hield een rede, waarin hij zegde: Toen enige weken geleden, wgens de afschuwelijke deportaties, die onze medeburgers tot slavernij doemden, ons gemartelde volk een hartverscheurend beroep verspreidde, kwam president Wilson met een ferm en waardig protest tussenbeide. Dat is de reden waarom

wij, terwijl wij ons vereenzelvigden met de nota van de geallieerden, hem in dat diplomatieke document de dankbaarheid van koning en natie wensten te betuigen. Wij hebben het recht om te zeggen, dat, als België zulke stukken tekent, het geen papieren vodjes zijn.

Uit België.

In België is hulde betoogd aan professor Borms. Uit naam van het hoofdbestuur van de hogeschoolbond heeft hem Leo Augusteyns, lid van de Belgische kamer, toegesproken. Wij vinden zijn rede in het Vlaamsche Nieuws en ontlenu er een stuk aan:

“Wij eren in u vooral de koene voorman, wiens leidende en lichtende geest ons het eerste gewaarschuwd heeft toen de Godsvrede, die bij de aanvang van de oorlog over partijen, standen en rassen in België werd uitgeroepen, schandelijk door de vijanden van het Vlaamse volk werd verbroken. Zoals ge het zeer welsprekend zegde in uw schone rede in de studentinnenbond Klimop, de 8^e april 1915, waren wij, Vlaamsgezinden, gedurende de eerste maanden vol vertrouwen in de toekomst van onze volkszaak, zeker als wij waren dat uit de offers van goed en bloed, door de Vlamingen gebracht ter verdediging van het vaderland, de erkenning van onze Vlaamse rechten zou voortspruiten.

“Onze jongens, zo dachten wij, zijn bezig met in bloedige letters de geschiedenis te schrijven: Tijn, de geest en Nele het hart van Vlaanderen, zingen aan de boorden van de IJzer de 7^e zang van het “Vlaamse epos”. Ongelukkiglijk werden wij in dit vertrouwen geschokt en door u opgeroepen om toch toe te zien en de wacht te houden op ons erf.

“Waar onze Vlaamsgezinde soldaten wonderen van dapperheid ten toon spreidden omwille van Vlaanderen, waar zij de dood tegemoet

stormden omdat men zou zien wat een Vlaming kan, en stierven met onze vlag geklemd op hun borst, terwijl hun laatste hartenklop een zucht was voor hun aangebeden volk, daar lopen nu betaalde belagers van onze stam Europa rond om overal te gaan verkondigen dat wij Vlamingen niet voor meer vrijheid, niet voor meer gelijkheid, niet voor volledige erkenning van ons Vlaams recht hebben gestreden, maar wel omwille van het Latijnendom voor de zegepraal van de Franse cultuur.

“Terwijl een Maeterlinck zulks uitschreeuwde in de Scala te Milaan, zijn andere plichtvergeten landgenoten bezig met ons volksbestaan te ondermijnen in de vreemde pers. Weten zij niet, die gewetenloze vaderlanders, die als echte tafelschuimers een onbekommerd en veilig leven slijten in het buitenland, weten zij niet hoe zij het hart doen bloeden van hen, welke ieder ogenblik van de dag hun jeugdig, zonnig leven veil hebben voor de geboortegrond.

“Ziedaar enkele van de roerende bewoordingen, waarmee ge ons hebt opgeroepen om het pand vrij te houden, waarvoor onze Vlaamse jongens strijden. De waarschuwing, die er door u in neergelegd werd, kreeg des te meer betekenis na de afstelling om hun Vlaamsgezindheid van dichters de Clercq en dr. Jacob en de vijandige houding van de Belgische regering tegenover de Vlamingen. Ook was de invloed, door u uitgeoefend, zo wonderbaar groot, dat de eed, bij die gelegenheid door u afgelegd, door duizenden bewuste Vlamingen is herhaald geworden, en ge gerust moogt zeggen, dat nu een heel leger achter u staat, waarop gerekend mag worden dat geen stukje van ons zuur gewonnen Vlaams recht ons zal ontfutseld worden en het niet zal rusten vooraleer Vlaanderen zal herleven in de ontplooiing van zijn volle kracht.”